

Arrest

nr. 159 944 van 14 januari 2016
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juli 2015 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juli 2015 beslist de gemachtigde tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14 *quater*). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(..)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 13, §4, eerste lid, 3).

Het gemeentebestuur van Hasselt liet onze diensten in een fax dd. 08.12.2014 weten dat er geen samenwoning meer is tussen de echtgenoten en dit sedert 23.09.2014. De gegevens uit het rijksregister bevestigen dit eveneens.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de advocaat van betrokkene zich wenst te beroepen op art. 11 §2 4e lid van de wet van 15.12.1980 daar betrokkene tijdens het huwelijk het slachtoffer is geworden van een feit als bedoeld in art. 375 SW en 398 Sw en legt ter staving volgende stukken voor :

- Strafklacht dd. 09.08.2014 van (..) tegen (..) wegens opzettelijke slagen en verwondingen en verkrachting.

- Schrijven Parket Hasselt dd. 12.09.2014 en 29.10.2014 dat het strafrechtelijk vooronderzoek nog aan de gang is

- Vonnis van de familierechtbank eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt en waarbij aan de echtgenoten afzonderlijk verblijf werd opgelegd nu het echtelijk samenleven onmogelijk is geworden.

Artikel 11 van de wet in zijn geheel heeft echter enkel betrekking op verblijf bekomen op basis van artikel 10 en niet op basis van artikel 10bis.

Mevrouw heeft verblijf op basis van artikel 10bis, want de echtgenoot heeft zelf beperkt verblijf. Artikel 13 is in deze van toepassing en daar wordt geen uitzondering voorzien voor slachtoffers van huishoudelijk geweld. Onze diensten nemen deze omstandigheden daarom niet in overweging.

Betrokkene ondertekende op 27.01.2015 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 13 §4 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

*Een attest waaruit blijkt dat betrokkene een cursus Nederlands heeft gevolgd. Aangezien het volgen van Nederlandse les een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

*een attest waaruit blijkt dat (..) sedert 05.01.2015 ingeschreven is bij de VDAB, toont niet per se aan dat zij actief op zoek is naar werk.

Deze beide zaken vormen geen belemmering om betrokkene een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de bepalingen van artikel 13 §4 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980:

Aangezien betrokkene pas rond begin op 03.01.2013 in België is aangekomen, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met haar land van herkomst.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In de synthesememorie vat de verzoekende partij haar eerste middel als volgt samen:

"Verzoekster, stelde in haar beroep tot nietigverklaring dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, de bevoegdheid zoals bepaald in artikel 13 § 4, eerste lid Vw., als gebonden bevoegdheid

heeft aangemerkt, nu ze de bestreden beslissing onderbouwde met het motief "Artikel 13 is in deze van toepassing en daar wordt geen uitzondering voorzien voor de slachtoffers van huishoudelijk geweld. Onze diensten nemen deze omstandigheden daarom niet in overweging.", wat uiteraard manifest in strijd is met de bewoordingen "kan in één van de volgende gevallen", wat aangeeft dat de bevoegdheid tot beëindiging van het verblijf op basis van voormeld artikel, niet op gebonden wijze moet worden uitgeput en dat humane omstandigheden, die in casu aan de verwerende ter kennis werden gebracht, betrokken moeten worden in de besluitvorming aangaande de beslissing tot intrekking van verblijf of weigering tot verlenging van verblijf, zelfs wanneer de wet niet voorziet in een wettelijke uitzondering met betrekking tot slachtoffers van huiselijk geweld.

Verweerster, merkt op dat verzoekster in het bezit is gesteld van een A-kaart op grond van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet en dat uit artikel 13 §4 blijkt dat rekening moet worden gehouden met de aard en de gehechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en de duur van zijn verblijf, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, of vervolgens te besluiten dat de in artikel 13 §4 bedoelde bevoegdheid, zoals verzoekster opmerkte, een discretionaire bevoegdheid betreft. Uit het administratief dossier blijkt dat een dergelijke afweging werd gemaakt en dat verzoekster niet heeft aangetoond dat dit kennelijk onredelijk is. Bovendien blijkt uit de lezing van artikel 11 Vreemdelingenwet dat de uitzondering van een "schrijnende situatie" op de beëindiging van het verblijf, enkel geldt in geval van een verblijfsrecht dat op grond van artikel 10 Vreemdelingenwet is toegekend waardoor verzoeker "niet aantoonde dat met miskenning van de vreemdelingenwet geen rekening werd gehouden met de door haar aangekaarte schrijnende situatie".

Als repliek, heeft verzoekster de eer te stellen dat de repliek niet dienstig is, nu de repliek geen betrekking heeft op rechtsvraag die verzoekster aan de Raad heeft voorgelegd. De rechtsvraag dat werd voorgelegd en nogmaals hierboven werd samengevat is de vraag in welke mate een bestreden maatregel in het licht van voormelde artikelen rechtsgeldig is nu een "schrijnende situatie" niet betrokken werd in de besluitvorming aangaande de beëindiging van het verblijf op basis van artikel 10bis, hoewel dit element pertinent is en mede het afdoende karakter van de bestreden beslissing weergeeft, nu de verweerster een discretionaire bevoegdheid heeft zoals bedoeld in artikel 13 § 4, eerste lid Vw. Het gegeven dat artikel 11 Vw. in een wettelijke uitzondering voorziet m.b.t. de beëindiging van het verblijfsrecht toegekend op grond van artikel 10bis Vw., met name een "schrijnende situatie", is irrelevant aangezien dit artikel slaat op een –eveneens- discretionaire bevoegdheid zoals bepaald in artikel 11 Vw., wat uiteraard geen beperking inhoudt op de discretionaire bevoegdheid zoals bedoeld in artikel 13 §4, eerste lid Vw. Het gegeven dat in artikel 13 § 4 geen expliciete wettelijke uitzondering wordt voorzien voor schrijnende situaties, laat niet toe aan verweerster, om voormelde bevoegdheid aan te merken als een gebonden bevoegdheid, in de zin dat geen rekening kan worden gehouden met schrijnende situaties, nu deze bevoegdheid - het weze herhaald – op discretionaire wijze moet worden uitgeput, wat uiteraard inhoudt dat wel degelijk met bijzonder schrijnende situatie kan worden rekening gehouden (artikel 13 §4, eerste lid Vw.), dat bovendien als niet-afdoende gemotiveerd voorkomt indien dergelijke situaties niet betrokken worden in de besluitvorming. De repliek van verweerster is derhalve niet dienstig."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 13, § 4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partij niet langer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. Voorts wordt gemotiveerd waarom geen rekening wordt gehouden met de argumentatie als zou verzoekende partij het slachtoffer geworden zijn van een feit zoals bedoeld in artikel 375 Sw, met name omdat de uitzondering voorzien voor slachtoffers van huishoudelijk geweld geen betrekking heeft op verblijf bekomen op grond van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen (aard en hechtheid van de gezinsband, duur

verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) geen belemmering vormen om verzoekende partij een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet ontkent dat zij een tijdelijk verblijfsrecht heeft gekregen op grond van artikel 10bis, §2 van de Vreemdelingenwet en dat zij niet langer een werkelijk huwelijk- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die zij vervoegde. Deze elementen blijken trouwens ook uit het administratief dossier.

In casu heeft de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 13, §4, van de Vreemdelingenwet, dat ook verwijst naar §3 van hetzelfde artikel, dat luidt:

“§ 3

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

§ 4

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden:

1° er wordt op basis van § 3 een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;

2° de vreemdeling voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer;

4° de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner in de zin van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd wordt, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

5° de vreemdeling heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 3, kan de minister of zijn gemachtigde dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden.

Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid,

1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat de wetgever ervoor geopteerd heeft een duidelijk onderscheid te maken tussen gezinsleden in de situatie van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en gezinsleden in de situatie van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet. De eerste categorie is toegelaten tot verblijf terwijl de tweede categorie een recht op een machtiging tot verblijf van beperkte duur heeft. In de voorbereidende werken wordt voorts benadrukt dat: *“Artikel 10 van de wet zal dus enkel van toepassing zijn op de gezinshereniging die wordt toegestaan aan een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is om voor een onbepaalde duur in België te verblijven of aan een vreemdeling die gemachtigd is om zich in België te vestigen.”* (Parl. St, Kamer, 2005-2006, Doc 51, 2478/001, 51-52).

Voorts blijkt dat artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op vreemdelingen die conform artikel 10, §1 *juncto* artikel 13, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een toelating tot verblijf hebben

en geen betrekking heeft op de situatie van de verzoekende partij die een machtiging tot tijdelijk verblijf heeft gekregen. Het bepaalde in artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, met name: *“De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.”* heeft dan ook slechts betrekking op vreemdelingen die conform artikel 10, §1 *juncto* artikel 13, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet toegelaten zijn tot verblijf en niet op de situatie van de verzoekende partij die conform artikel 10*bis juncto* artikel 13, §1, zevende lid van de Vreemdelingenwet een machtiging tot tijdelijk verblijf heeft gekregen.

2.6. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorts voorhoudt maakt het gegeven dat de gemachtigde beslist om geen rekening te houden met de elementen die zij aanreikte om te vallen onder de uitzonderingsbepaling van artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, niet dat daaruit blijkt dat de gemachtigde zijn beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van de verzoekende partij beschouwt als een gebonden bevoegdheid. Integendeel, de gemachtigde heeft de verzoekende partij erop gewezen dat zij alle nuttige elementen kan aanbrengen inzake de aard en de hechtheid van haar gezinsband, de duur van haar verblijf in het Rijk alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst en dat deze elementen worden afgewogen bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, hetgeen *in casu* ook gebeurd is en hetgeen past binnen een discretionaire bevoegdheid. Geen enkele wettelijke bepaling verplicht het bestuur evenwel om ook gegevens die mogelijks kunnen aantonen dat verzoekende partij het slachtoffer is geworden van huiselijk geweld en daardoor mogelijks valt onder een uitzonderingsbepaling die geen betrekking heeft op haar situatie mee in overweging te nemen bij voormelde beslissing. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de door haar geschetste “schrijnende situatie” een - nuttig - element is in de zin van artikel 13, §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.8. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM

In de synthesememorie vat de verzoekende partij haar tweede middel als volgt samen:

“Verzoekster, stelde in haar oorspronkelijk verzoekschrift tot nietigverklaring dat bij de beëindiging van het verblijfsrecht, de conformiteit van maatregel niet werd gecontroleerd in het licht van artikel 8 EVRM, namelijk of de maatregel noodzakelijk is in een democratische rechtsstaat en bijgevolg of de maatregel in verhouding staat met het doel waarvoor ze is bedoeld.

Verwerende partij, laat gelden dat een afweging is gemaakt van de familiebanden, om vervolgens, te stellen dat zelfs indien geen rekening werd gehouden met de familiebanden.

Als repliek, heeft verzoekster de eer vooreerst recht te zetten dat uit het verzoekschrift duidelijk blijkt dat het “het privéleven” is dat hier als beschermwaardig wordt aangemerkt en dat inderdaad, de verwerende partij kan worden gevolgd wanneer ze stelt dat er een afweging is gemaakt van de elementen die betrekking hebben op het privéleven van verzoekster en dat, impliciet, zo ziet verzoekster het althans, een afweging is bewerkstelligd van de impact van de beslissing op het privéleven van verzoekster. In casu heeft verwerende partij dan ook impliciet doch zeker het bestaan van het privéleven vastgesteld, en heeft ze dus een afweging gemaakt van de in het geding zijnde belangen, zoals blijkt uit de replieknota. Verzoekster kan de verwerende partij bijtreden in haar repliek dat ze een afweging heeft bewerkstelligd. In casu volstaat dan op te merken dat een deugdelijke afweging onder artikel 8 EVRM minstens vereist dat “schrijnende situaties”, zoals verkrachting en huiselijk geweld, alsook het kwetsbaar profiel dat daarmee samenhangt, betrokken worden in de besluitvorming, wat in casu de verweerster nagelaten heeft te doen onder mom van een gebonden bevoegdheid. Daargelaten de vraag naar de al dan niet gebonden bevoegdheid van de gemachtigde bij de toepassing van artikel 13 § 4, eerste lid, moet worden opgemerkt dat het niet beoordelen van de aangehaalde schrijnende situatie in de belangenafweging, niet conform is aan de vereiste van een op zijn minst deugdelijke afweging van de belangen onder artikel 8 EVRM.

Hoewel de repliek deels kan worden bijgetreden, toch blijkt ze niet dienstig te zijn om de beweerde schending van artikel 8 EVRM te ontcrachten.”

2.9. Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat verzoekende partij met haar antwoord op de nota van de verwerende partij een volledig nieuwe wending geeft aan haar middel. Uit vergelijking met het geding-inleidend verzoekschrift blijkt immers dat verzoekende partij daar betoogt dat er zich een schending van artikel 8 van het EVRM voordoet omdat zij een nieuw bestaanskader in België heeft opgebouwd waarbij zij wijst op haar integratie en sociale banden. Zij wijst er tevens op dat de verwerende partij nagelaten heeft om na te gaan of er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. In de synthesememorie evenwel verandert de verzoekende partij het geweer van schouder en erkent zij dat de verwerende partij wel degelijk een afweging heeft gemaakt van haar privéleven maar meent nu dat er geen rekening werd gehouden met haar "schrijnende situatie" en het kwetsbaar profiel dat daarmee samenhangt zodat er nog steeds geen deugdelijke afweging is.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in de synthesememorie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe wending kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen, *quod non in casu*. In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat "*in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden*" (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie "*zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60*" van dezelfde wet dat bepaalt dat "*geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn*". Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe "*middelen*", dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, ook al is dit in het kader van een antwoord op de nota, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidende verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou immers de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesememorie neer te leggen "*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*".

In casu beaamde de verzoekende partij evenwel dat de kritiek van de verwerende partij in de nota op haar middel zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift terecht is maar voegt zij een nieuwe feitelijke grondslag toe aan haar middel in de synthesememorie waar zij het heeft over haar schrijnende situatie zonder te verduidelijken dat dit punt van kritiek pas ontwikkeld kon worden na het indienen van het initiële verzoekschrift.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de eigenlijke grondslag van dit middelenonderdeel reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. Voor zover in het tweede middel voor het eerst in de synthesememorie een nieuwe feitelijke uiteenzetting wordt ontwikkeld zoals hierboven besproken, is het middel dan ook laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

Vermits artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, dient geen uitspraak te worden gedaan noch over het laattijdig aangevoerde "middel" noch over de niet-weerhouden uiteenzettingen in het inleidend verzoekschrift. Zoals blijkt geeft de

verzoekende partij de verwerende partij gelijk in haar antwoord dat er wel degelijk een afweging werd gemaakt met betrekking tot haar privéleven zodat de Raad hierop niet meer dient in te gaan. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij haar kritiek als zou niet nagegaan zijn of zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België niet weerhoudt in de syntheseseminarie zodat een beoordeling hiervan zich evenmin opdringt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER